

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 февруари 2000 година *

„Държавно предприятие – Пощенски служби – Нефизическо
препращане”

По съединени дела C-147/97 и C-148/97

с предмет преюдициално запитване, отправено към Съда на основание на член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) от Oberlandesgericht, Frankfurt am Main (Германия), в рамките на производство по дело, висящо пред този съд между

Deutsche Post AG

и

Gesellschaft für Zahlungssysteme mbH (GZS) (C-147/97),

Citicorp Kartenservice GmbH (C-148/97)

относно тълкуването на членове 5, алинея втора от Договора за ЕО (понастоящем член 10, алинея втора, ЕО), 30 и 59 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение, членове 28 ЕО и 49 ЕО), 85, 86 и 90, параграфи 1 и 2 от Договора за ЕО (понастоящем членове 81 ЕО, 82 ЕО и 86, параграфи 1 и 2 ЕО),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н L. Sevón и г-н R. Schintgen, председатели на състави, г-н P. J. G. Kapteyn (докладчик), г-н C. Gulmann, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch, г-н P. Jann, г-н H. Ragnemalm и г-н M. Wathelet, съдии,

генерален адвокат: г-н A. La Pergola,

секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

като взе предвид писмени становища, представени:

* Език на производството: немски.

- за Deutsche Post AG от адв. D. Schroeder, адвокат в адвокатска колегия на Кьолн,
- за Gesellschaft für Zahlungssysteme mbH (GZS), от адв. M. Bechtold, адвокат в адвокатската кантора във Франкфурт на Майн,
- за Citicorp Kartenservice GmbH, от адв. P. Mailänder и адв. U. Schnelle, адвокати в адвокатска колегия на Щутгарт,
- за датското правителство от г-н P. Biering, директор на отдел в Министерството на външните работи, в качеството на представител,
- за италианското правителство от професор U. Leanza, шеф на отдела за дипломатически спорове в Министерството на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от M. O. Fiumara, avvocato dello Stato,
- за нидерландското правителство от г-н J. G. Lammers, помощник юридически съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител,
- за австрийското правителство от г-жа C. Stix-Hackl, Gesandte във федералното министерство на външните работи, в качеството на представител,
- за финландското правителство от г-н H. Rotkirch, посланик, директор на отдела по юридически въпроси в Министерството на външните работи, в качеството на представител,
- за Комисията на Европейските общности от г-жа C. Schmidt и г-жа F. Mascardi и от г-н K. Wiedner, членове на юридическата служба, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на Deutsche Post AG, представени от адв. D. Schroeder, на Gesellschaft für Zahlungssysteme mbH (GZS), представени от адв. M. Bechtold и адв. A. Wagner, адвокат от адвокатската колегия на Франкфурт на Майн, от Citicorp Kartenservice GmbH, за които се явяват адв. P. Mailänder и адв. U. Schnelle, на датското правителство, за което се явява г-н J. Molde, началник на отдел в Министерството на външните работи, в качеството на представител, на гръцкото правителство, за което се явява г-н M. Apressos, юридически пълномощник на държавния и юридически съвет и N. Zemperis, юридически съветник към гръцките пощи, в качеството на представители, на френското правителство, за което се явява г-жа K. Rispa-Bellanger, заместник-директор на отдела по юридически въпроси към Министерството на външните работи и M. F. Million, служител към същата дирекция, в качеството им на представители, на италианското правителство, за което се явява г-н O. Fiumara, на нидерландското правителство, за което се явява г-н M. Fierstra, помощник юридически съветник в

Министерството на външните работи, в качеството на представител и на Комисията, за която се явява г-н К. Wiedner, на заседанието от 29 септември 1998 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено на съдебното заседание от 1 юни 1999 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С две определения от 25 март 1997 г., постъпили в секретариата на Съда на 17 април 1997 г., Oberlandesgericht (Върховен областен съд, Франкфурт на Майн) е поставил на основание на член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО), пет преюдициални въпроса за тълкуване на членове 5, алинея втора от Договора за ЕО (понастоящем член 10, алинея втора, ЕО), 30 и 59 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение, членове 28 ЕО и 49 ЕО), 85, 86 и 90, параграфи 1 и 2 от Договора за ЕО (понастоящем членове 81 ЕО, 82 ЕО и 86, параграфи 1 и 2 ЕО).

2. Тези въпроси за били повдигнати в рамките на два съдебни спора, които противопоставят, от една страна, Deutsche Post AG (по-нататък Deutsche Post”) и от друга страна, Gesellschaft für Zahlungssysteme mbH (GZS) (по-нататък „GZS”) и Citicorp Kartenservice GmbH (по-нататък СКГ”) относно разпространението на поща, която идва от чужбина и е предмет на нефизическо препращане.

Юридическа рамка

Световната пощенска конвенция

3. Съгласно Световната пощенска конвенция, чийто първи вариант датира от 1874 г., пощенските служби на една договаряща държава са задължени да изпращат и разпределят на адресатите международните пощенски пратки писма, които им са препратени от пощенските служби на други договарящи държави и са адресирани до адресати в местожителство на територията на упоменатата страна.

4. В главните дела се отнася за Световната пощенска конвенция, приета на 14 декември 1989 г. в Washington (по-нататък „СПК”). В Германия СПК е одобрена от Gesetz zu den Verträgen vom 14. Dezember 1989 des Weltpostvereins (Закон относно конвенциите от 14 декември 1989 г. на Световния пощенски съюз) от 31 август 1992 г. (BGBl. II, стр. 749).

5. Първоначално пощенските служби разпределяха международната поща, без да вземат такса за тази работа. Един от принципите, които съставляват основата на СПК е, че всяко писмо изисква отговор. Потокът от пощенски пратки между две договарящи се страни, следователно трябва да се изравнява. Въпреки това, когато

се оказва, че пощенските служби на различни страни трябва да обработват много различен обем международна поща са предвидени специални разпоредби в тази насока след 1924 г.

6. Член 25 от СПК гласи:

„1. Никоя държава-членка не е задължена да придвижва и изпраща на адресатите, пощенски пратки, които изпращачите с местожителство на нейна територия депозират или карат да бъдат депозирани в чужда страна, с цел да се възползват от по-ниски такси, които съществуват в нея. Същото важи за пратките, изпратени в голямо количество, независимо от това дали са депозирани или не с цел да се платят по-ниски такси.

2. Параграф 1 се отнася без разграничение от това дали пратките подготвени в страната, където живее изпращача и след това пренесени през границата или до пратките, които са подготвени в една чужда страна.

3. Заинтересованата администрация има право да върне пратките там, откъдето са дошли или да ги таксува с вътрешни такси. Ако изпращачът откаже да плати таксите, тя може да разполага с пратките, съобразно вътрешното си законодателство.

4. Никоя държава-членка не е задължена да приема, да придвижва или да доставя на получателите писма, които изпращачите са депозирали или са накарали да депозират в голямо количество в страна, различна от тази, където е тяхното местожителство. Заинтересованите администрации имат право да върнат такива пратки, там от където са изпратени, или да ги върнат на изпращачите без възстановяване на таксите.”

Крайни разходи

7. Крайните разходи са разходи, които една пощенска администрация получава от друга за доставяне на нейните международни пратки. Регламентацията за тези разходи е била въведена за първи път в световната пощенска конвенция през 1969 г. Въпреки това, тази регламентация не е достатъчна да покрие разходите на пощенските служби на приемащата страна за упоменатите пратки, между другото, по причина, че, без съгласието на развиващите се страни, налагането на по-високи крайни такси не е възможно.

8. През 1987 г., в рамките на международна конференция на пощенските и телекомуникационните администрации, състояла се в Берн (Швейцария), държавните пощенски оператори на някои държави-членки на Европейската общност и на трети страни са сключили споразумение за нова формула за изчисляване на тарифите за крайни разходи.

9. На 13 декември 1995 г., шестнадесет пощенски служби от всички държави-членки на Европейския съюз с изключение на Испания, а също така и тези на Норвегия и Исландия, са сключили „accord Reims I”. Това споразумение предвижда едно постепенно увеличение на крайните разходи за период от шест години. През 2001 г., тези разходи е трябвало да достигнат ниво, което съответства на 80 % от вътрешните пощенски тарифи. Съгласно една разпоредба относно присъединяването на испанската пощенска служба, това споразумение е изтекло на 30 септември 1997 г.

10. На 9 юли 1997 г., пощенските служби на десет страни – Дания, Германия, Финландия, Франция, Гърция, Исландия, Италия, Норвегия, Австрия и Испания са подписали „accord Reims II”, влязло в сила на 1 октомври 1997 г. Това споразумение предвижда по-кратък преходен период. След този период член 25 от СПК вече няма да се прилага между договарящите страни.

Препращане

11. От делото става ясно, че по отношение на услугите за препращане е обичайно да се прави разлика между физическото и „нефизическото препращане”.

12. Физическото препращане се отнася до следните случаи:

- препращане наречено „АБА”: писмата идващи от държавата А, но пуснато в държавата Б, трябва да бъде доставено в държавата А;

- препращане наречено „АББ”: писмата идват от държавата А, но са пуснати в държавата Б, за да бъдат доставени в същата страна;

- препращане наречено „АБВ”: писмата идват от държавата А, но са пуснати в държавата Б, за да бъдат доставени в държавата В.

13. В случаите на нефизическо препращане съдържанието на писмата се изпраща по електронен път от държавата А към държавата Б, където информацията се отпечатва, за да бъде доставена в държавите А, Б или В.

Дело С-148/97

Основни елементи на спора

14. Европейската дейност в областта на кредитните карти на групата Citibank се осъществяват от European Headquarters de la Citibank NA със седалище в Брюксел. Групата Citibank притежава в различни държави-членки филиали или клонове, които действат на пазара на банковите услуги, както това правят в Германия дружествата Citibank Privatkunden AG и Diners Club Deutschland GmbH. Сред предприятията на групата Citibank фигурират също така и SKG, със седалище във Франкфурт на Майн. Това предприятие се занимава с услуги като съставяне и

изпращане на извлечение на сметки, потвърждения, фактури и платежни нареждания, фактури, предназначени за клиентите на карта Visa и на други карти.

15. През 1993 г., групата Citibank решава да създаде един централизиран орган за съставяне и изпращане на извлечения на сметки и други банкови извлечения и да уеднакви тези услуги, Citicorp European Service Center BV (по-надолу „CESC”), със седалище в Арлем (Нидерландия).

16. До 30 юни 1995 г. електронната обработка е ставала в изчислителен център на SKG във Франкфурт на Майн. Данните относно клиентите титуляри на карта Visa са били първоначално изпращани по електронен път в CESC, с цел последната да направи извлечения или потвърждения, или покани за плащане или компенсации. CESC по-нататък е правила отпечатване на тези документи, след което те са били слагани в пликове и са били изпращани. Тези пратки са били предоставяни на РТТ Post BV (нидерландска поща, по-нататък „РТТ Post”) от Арлем, с цел тя да ги доставя. Последната предавала тези пратки на Deutsche Post, с цел тя да ги доставя на адресатите с местожителство в Германия.

17. Освен SKG и други предприятия и мрежи от клонове на Citibank от Франция, Белгия, Испания, Португалия и Гърция са свързани с централната инсталация за получаване, обработка и отпечатване на данни и изпращането им по пощата от CESC. Същата използва двадесет и двама души, за да изпраща по пощата писмата до адресатите им в различните държави-членки на Европейския съюз.

18. От делото е видно, че след 1 юли 1995 г., данните вече не се обработват от клоновете на групата Citibank, установени в различни държави-членки, но се обработват централно за целия свят от компютрите в електронния център на групата Citibank в Sioux Falls (Южна Дакота, САЩ). Оправдателните документи относно кредитните карти, първо се представят от контрагентите на SKG, която взема данните от предприятието, което ги издава, тези относно употребата на картата и тези от клиентите. Тези данни след това се изпращат по сателит до центъра за обработка в Sioux Falls. Същият извършва последваща обработка на данните като разнася по сметките на клиентите бонификацията и разноските, които съответстват на получените данни. Тези данни се създават с цел да бъдат изпратени по сателит до CESC, който ги отпечатва и изпраща.

19. За изпращане по пощата на писма към адресати, живеещи в Германия, РТТ Post изисква в Нидерландия обичайната такса за международни писма в размер на около 0,55 DEM. Тя плаща на Deutsche Post крайните разходи, които по време на възникване на спора са възлизали на от 0,37 до 0,40 DEM на писмо.

20. В приложение на членове 25, параграф 3 от СПК и член 9 от Postgesetz (закон за пощенските служби), Deutsche Post е искала за всяко от едно от писмото на SKG доставено в Германия, размера на вътрешната такса или 1 DEM за писмо. За периода 24 февруари 9 юли 1995 г., Deutsche Post е поискала изплащането на 3 668 916 DEM, за писма, носеща адрес на подател „Citicorp European Service Center, P.O. Box 5411, 6802 EK Arnhem, The Netherlands” или „Citicorp European Service Center

BV, P.O. Box 5200, 7570 GE Oldenzaal, The Netherlands”, писма, които са стигнали до компетентното пощенско бюро, където се доставят писмата, идващи от Нидерландия.

21. СКГ, след като е отказала да плати исканата сума, делото е било отнесено към Landgericht Frankfurt am Main. С Решение от 8 май 1996 г., последният е отхвърлил молбата на Deutsche Post с мотив, че той не може да нарушава едно договорно право по член 25, параграф 3 от СПК, тъй като тази разпоредба представлява единственото основание за искане на допълнителни такси в рамките на използване, което се отнася до публичното право. От друга страна, упоменатия съд е решил, че отпечатването на писмата в Нидерландия не представлява „изработване” на пратка по член 25 от СПК. И в действителност в рамките на пазара вътре в Общността е без значение, че отпечатването и слагането в плик на писма се пренесе в друга страна.

Преюдициалните въпроси

22. На 20 юни 1996 г., Deutsche Post подава апелативна жалба срещу упоменатото решение пред Oberlandesgericht Frankfurt am Main, който е решил да прекъсне заседанията, и да зададе на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябвали да се тълкува член 90 от Договора за ЕО в смисъл, че един закон за одобряване относно конвенциите на Световния пощенски съюз от 14 декември 1989 г., дотолкова доколкото в него се разрешава на пощенските служби на държавата-членка А да изисква вътрешни такси за доставянето по пощата на писма, пуснати в държавата-членка Б или да отказва доставянето на писма при липса на заплащане на вътрешни такси, когато съдържанието на писмото е изготвено от едно предприятие в държавата-членка А и е изпратено по електронен път в предприятие със седалище в държавата-членка Б с цел да бъде отпечатано и изпратено до пощенските служби на тази държава, представлява ли държавна мярка, с която с нарушение на член 90, параграф 1 от Договора за ЕО, се установява мярка противна на разпоредбите на член 86 от договора ЕО, която не се отнася към изключението, предвидено в член 90, параграф 2 от Договора за ЕО?

2) Трябва ли да се тълкуват членове 30 и следващите, както и членове 59 и следващите от Договора за ЕО в смисъл, че правото на пощенската служба на държавата-членка А да иска вътрешни такси за доставка на писма на адресати с местожителство в държавата-членка А по отношение на писма, депозирани в страната-членка В или да откаже доставката им при липса на заплащане на вътрешни такси и това нещо противоречи ли на гаранцията за свободно движение на стоки, когато съдържанието на тези писма е съставено от предприятие в самата държава-членка А и е изпратено по електронен път до предприятие, което има седалище в държавата-членка Б, с цел отпечатване и изпращане от пощенските служби на тази държава?

3) При хипотезата, когато отговорът на предишните въпроси би бил, че става дума за нарушение на правото на Общността с единствения мотив, че пощенската служба на държавата-членка А, получава или би могла да получи благодарение на отказа за доставяне на сила вътрешни такси, които прибавят към пощенските

такси, изплатени в държавата-членка Б или надхвърлящи крайните разходи, съобразно световната пощенска конвенция и/или споразумението СЕРТ:

Трябва ли да се тълкува член 5, алинея втора от Договора за ЕО в смисъл, че един закон, с който се санкционират в държавата-членка А конвенциите на световния пощенски съюз от 14 декември 1989 г., е неприложим в своята цялост или само дотолкова, доколкото плащането на вътрешни такси извън пощенските такси, платени в държавата-членка Б е и/или в повече от крайните разходи получени съгласно Световната пощенска конвенция или Споразумението СЕРТ е искано или може чрез отказа за доставка да бъде получено насила?

4) Отговорът на тези преюдициални въпроси от едно до три е ли различна, когато предприятието, което има седалище в държавата-членка Б, натоварено с отпечатването и изпращането на писмата чрез пощенската служба на тази държава е свързано със същата група предприятия от държавата-членка А, която определя съдържанието на кореспонденцията?

5) Отговорът на преюдициалните въпроси 1 - 3, зависи ли от факта, че предприятието, което има седалище в държавата-членка Б, натоварено да отпечатва и изпраща писмата чрез пощенската служба на тази държава работи единствено за предприятието, което определя съдържанието на кореспонденцията в държавата-членка А или работи за няколко поръчители на еднаква кореспонденция?"

Дело С-147/97

Спорът по същество

23. GZS, чийто съдружници са кредитни институции, които издават кредитна карта Eurocard, е най-големият оператор по отношение на оборота, реализиран от кредитните карти Eurocard в Германия. В рамките на своята дейност за обработка на данните GZS съставя за титулярите на упоменатата карта и за партньорките си предприятия месечни извлечения от сметки, които се изпращат по пощата.

24. На първо време, GZS сама е извършвала отпечатването, затварянето в плик и изпращането чрез Deutsche Post на извлеченията с цел доставка до клиентите. От лятото на 1995 г., GZS изпраща по електронен път необходимите данни на своя датски партньор за изготвяне на извлеченията. От там извлеченията се отпечатват, слагат в пликове и след това изпращат чрез датската поща. Същата ги предава на Deutsche Post с цел да бъдат доставени на територията на Германия до адресатите с местожителство там. За изпращането по пощата на тези писма до адресатите, датската пощенска служба инкасира таксата, изисквана в Дания за международни писма, която е по-ниска от вътрешната тарифа, действаща в Германия. Тя плаща на Deutsche Post крайните разходи, които към датата на възникване на спора са били в размер на 0,36 DEM за писмо.

25. В съответствие с членове 25, параграф 3 от СПК и член 9 от Postgesetz, Deutsche Post е изисквала от GZS изплащането на сума в размер на 623 984 DEM. Последната е отказала да плати исканата сума и делото е било заведено пред Landgericht Frankfurt am Main (Районен съд), последният е отхвърлил молбата със същите мотиви като тези, отбелязани в точка 21 от настоящото решение.

Преюдициални въпроси

26. На 8 септември 1996 г., Deutsche Post е подала апелативна жалба пред Oberlandesgericht Frankfurt am Main, който реши да прекрати заседанията и да постави на Съда три преюдициални въпроса, които не се различават от трите първи въпроса по делото C-148/97.

27. С Определение от 8 юли 1997 г., председателят на Съда е решил да обедини двете дела по отношение на писмената фаза на производството и решението.

28. Първо, трябва да се констатира, че член 25, параграф 1 от СПК разграничава два отделни случая, в които пощенските служби на договарящите страни не са задължени да придвижват и доставят на адресатите им писма, чийто изпращачи с местожителство в една от договарящите страни ги депозират или организират в друга договаряща страна. В случая, упоменат в член 25, параграф 1, първо изречение, се отнася за писма, депозирани в друга договаряща страна с цел облагодетелстване от по-ниските такси, които се прилагат в нея. Съгласно член 25, параграф 1, второ изречение, се отнася за голямо количество писма, независимо от това дали спрямо тях се прилага по-ниска тарифа или не.

29. На основание на член 25, параграф 2 от СПК, параграф 1 от тази разпоредба се прилага без значение спрямо писмата, приготвени в договарящата страна, където е местожителството на изпращача и след това транспортирани до друга договаряща страна или до писмата, изготвени в същата тази държава.

30. Съгласно член 25, параграф 3 от СПК, пощенските служби са в правото си в случаите, предвидени от параграф 1 от тази разпоредба, да върнат писмата по местоподаване или да им наложат своите вътрешни такси.

31. От материалите по делото C-148/97 е видно, че CESC отпечатва и изпраща писма от Нидерландия към адресати с местожителство в държавите-членки на Европейския съюз в размер приблизително четиридесет и два милиона пратки годишно, размер установен на базата на данните, обработени от SKG и изпратени по електронен път. Според материалите по дело C-147/97, GZS изпраща по същия път на своя датски партньор данните, които съответстват приблизително на седем милиона титуляра на кредитни карти с цел изпращането им по датската поща.

32. От материалите по делото и определенията за препращане е видно, че в съответствие с член 25, параграф 3 от СПК, националното законодателство

разрешава на Deutsche Post да изисква размера на вътрешната такса за всяко от писмата, изпратено от CKG и GZS, които тя доставя в Германия.

33. Следователно, за да отговорим на зададените въпроси не е необходимо да се взема предвид специфичния факт в случая, че съдържанието на писмата е съобщено по електронен път (нефизическо препращане).

34. Поради това, преюдициалните въпроси, които се отнасят до случая, предвиден в член 25, параграф 1, второ изречение от СПК, във връзка с параграф 2 от същата разпоредба, а по-точно, че депозирането в пощенските служби на други държави-членки на голямо количество писма, изготвени и съставени в същите тези държави. За да дадем полезен отговор способен да разреши основния спор не е необходимо да се разглежда въпроса дали CKG и GZS пускат своите писма в пощенските служби на друга държава-членка с цел да се възползват от по-ниските такси, които там съществуват.

35. Когато се отнася за тълкуването на член 30 от Договора, поискано от препращащата юрисдикция, е достатъчно само да се отбележи, че същата разпоредба не се отнася до основния спор. И в действителност, международните пощенски пратки се приемат като универсална трансгранична пощенска услуга за пощенските услуги на договарящата страна, за която тя е предназначена и съдържа за тях задължението да доставят съответните пратки.

36. Като се имат пред вид изложените по-горе аргументи първите въпроси трябва да бъдат разбирани в смисъл, че националната юрисдикция пита дали осъществяването от страна на учреждение, каквото представлява Deutsche Post на правото, предвидено в член 25, параграф 3 от СПК, във визираните случаи в параграф 1, изречение второ, и параграф 2 от тази разпоредба да налага вътрешните си такси по отношение на писма, изпратени в голямо количество чрез пощенските служби на друга държавата-членка, е в противоречие с член 90 от Договора, във връзка с членове 86 и 59.

37. За да се отговори на този въпрос, така както е формулиран, трябва да се отбележи, че учреждение като Deutsche Post, на което е дадено изключителното право да събира, транспортира и разнося писма, трябва да бъде считано за предприятие, което е получило от държава-членка изключителни права по член 90, параграф 1 от Договора (Решение от 19 май 1993 г., Corbeau, C-320/91, Recueil, стр. I-2533, точка 8).

38. Следва също да се напомни, че според установената съдебна практика едно предприятие, което разполага със законов монопол върху една част от Общия пазар може бъде считано за заемащо доминираща позиция по смисъла на член 86 от Договора (вж. Решение от 10 декември 1991 г., *Merci convenzionali porto di Genova*, C-179/90, Recueil, стр. I-5889, точка 14; от 13 декември 1991 г., *GB-Inno-VM*, C-18/88, Recueil, стр. I-5941, точка 17, и *Corbeau*, цитирано по-горе, точка 9).

39. Съдът е имал възможност да уточни в това отношение, че самият факт за една държава-членка да създаде доминираща позиция чрез отпускането на изключителни права не е несъвместим с член 86, въпреки това Договорът налага на държавите-членки да не предприемат и поддържат мерки, които могат да намалят полезния ефект от тази разпоредба (вж. Решение от 18 юни 1991 г., ERT, C-260/89, Recueil, стр. I-2925, точка 35, и Corbeau, цитирано по-горе, точка 11).

40. Именно поради това, член 90, параграф 1 от Договора предвижда, че държавите-членки, по отношение на предприятията, на които предоставят специални и изключителни права, не създават и не поддържат никакви мерки, които противоречат на Договора в областта на конкуренцията (вж. Решение Corbeau, цитирано по-горе, точка 12).

41. Тази разпоредба трябва да се разглежда във връзка с параграф 2 от същия член, който предвижда, че предприятията, натоварени с извършване на услуги от общ икономически интерес се подчиняват на разпоредбите на Договора, в рамките, в които прилагането на тези разпоредби не създава юридически или фактически пречки да изпълняват особената функция, която им е поставена.

42. Следва накрая да се отбележи, че СПК тръгва от хипотезата за един пазар на пощенски пратки, в който различните пощенски служби от договарящите държави на Световната пощенска конвенция, не се намират в конкуренция.

43. В този контекст, СПК има за цел да установи правила, които осигуряват пренасянето и доставянето на международни пратки на адресати с местожителство на територията на една от договарящите страни и пренесени от пощенските служби на други договарящи страни. И в действителност, един от фундаменталните принципи на СПК, прокламиран в член 1 от нея е задължението на пощенските администрации на договарящите страни, за където е предназначено даденото писмо да пренесат и доставят международната поща на адресатите, чието местожителство е на тяхна територия като за тази цел използват най-бързия начин за доставка на писма. В това отношение страните, които са приели конвенцията на Световния пощенски съюз представляват единна пощенска територия, в която свободата за движение на международните пратки е реципрочна и по принцип е гарантирана.

44. Осъществяването на задълженията, произтичащи от СПК, представлява само по себе си по отношение на пощите на държавите-членки една услуга от общ икономически характер по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора.

45. В случая, осигуряването на тази услуга, съгласно немските закони, е предоставено на Deutsche Post.

46. Както беше напомнено в точка 5 от настоящото решение, първоначално пощенските служби са доставяли международната поща, без да предвидят заплащане за това, въпреки че когато се е появявал и то често пощенски поток

между две договарящи страни, които не се уравновесяват, така че пощенските служби на различни договарящи страни е трябвало да третират, различни количества международна поща са предвидени специални разпоредби в това отношение, сред които и тези на член 25 от СПК.

47. По смисъла на член 25, параграф 3 от СПК, пощенските служби на договарящите страни имат право в случаите, визирани от параграфи 1 и 2 от тази разпоредба да налагат на тези пратки своите вътрешни такси.

48. Предоставянето на юридическо лице, такова каквото е Deutsche Post на правото да обработва в тези случаи международните писма, като вътрешни писма създава ситуация, при която това учреждение може във вреда на ползвателите на пощенските му услуги да експлоатира доминиращата си позиция, произтичаща от това изключително право да придвижва и доставя тези писма на адресатите им по начин, който представлява злоупотреба.

49. При тези условия трябва да разгледаме, в каква степен осъществяването на подобно право е необходимо на упоменатото учреждение да изпълни своята задача от общ интерес СПК и, в частност, да се ползва с икономически приемливи условия.

50. В това отношение трябва да констатираме, че задължението за едно учреждение такова каквото е Deutsche Post да придвижва и доставя на адресати с местожителство на немска територия, писма, пуснати в голямо количество в пощенски служби на други държави-членки от изпращачи с местожителство в упоменатите държави, без да е предвидено за това учреждение възможността да получи финансова компенсация за всички разходи, които произтичат от упоменатото задължение е в състояние да постави под въпрос осъществяването при нормални икономически условия, тази функция от общ характер.

51. В действителност, пощенските служби на една държава-членка не биха могли да предвидят едновременно разходите за осъществяване на услуга от общ икономически характер, каквато представлява придвижването и доставянето на международни писма, нещо, което те са задължени да правят на основание на СПК и загубите, които се натрупват от факта, че писмата в голямо количество не са депозираны в пощенските служби на държавата-членка на територията, на която са местожителство на адресатите, а са депозираны в други държави-членки.

52. В подобен случай, обработката на трансграничната поща като вътрешна поща и налагането като последствие от това на вътрешните такси, трябва да се счита за една от мерките, оправдани от целите за осъществяване при балансирани икономически условия на задачата от общ интерес, с която е натоварена Deutsche Post от страна на СПК.

53. Друг ще бъде случаят, когато крайните разходи за трансграничните писма вътре в Общността са определени от спогодби между пощенските служби, в които

спогодби се отчита реалната цена на обработката и доставянето на тези писма, предвидени в член 13 от Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 г. относно общите правила за развитието на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряване на качеството на услугата (ОВ L 15, 1998 г., стр. 14).

54. Член 90, параграф 2 от Договора следователно оправдава при липса на такава спогодба между пощенските служби на държавите-членки, която да фиксира крайни разходи, като отчита реалните страни за обработка и доставка на трансгранични писма, че законодателството на една държава-членка дава на своите пощенски служби правото да налага със своите вътрешни такси в случаите, когато податели с местожителство в тази държава-членка депозират или карат да се депозират пратки в голямо количество в пощенските служби на друга държава-членка, с цел да ги изпратят към първата държава-членка.

55. Следователно, дори член 25, параграф 3 от СПК да може да бъде считан, по отношение на своето влияние въздействия, когато се прилага спрямо такова учреждение като Deutsche Post, като разпоредба, способна да накърни свободното движение на услуги, член 90 от Договора не се противопоставя на една подобна разпоредба.

56. За сметка на това, доколкото една част от разходите за изпращане и за доставка се компенсира от изплащането на крайни разходи от пощенските служби на други държави-членки, осъществяването на задълженията, които произтича от СПК за едно учреждение, каквото е Deutsche Post, не изисква пратките, депозирани в голямо количество в упоменатите пощенски служби да се облагат с пълния размер на вътрешните такси.

57. В това отношение, следва да се напомни, че едно учреждение като Deutsche Post, което притежава законов монопол на една част от Общия пазар може да се счита като заемащо доминираща позиция по член 86 от Договора.

58. Следователно осъществяването на правото от подобно учреждение да иска пълния размер на вътрешните такси, без да вземе предвид компенсацията между разходите относно изпращане и доставка на голямо количество писма в пощенска служба на държава-членка, различна от тази, където е местожителството, както на изпращачите, така и на получателите и крайните разходи, изплатени от тези служби може да бъде считано за злоупотреба с доминираща позиция по смисъла на член 86 от Договора.

59. И в действителност, с цел да се предотврати осъществяването от страна на такова учреждение като Deutsche Post на правото, предвидено в член 25, параграф 3 от СПК, а именно да върне писмата на изпращачите, когато те не са в състояние да платят пълния размер на вътрешните такси изпращачите на последните нямат друга възможност освен да платят пълния размер на вътрешните такси.

60. По начина, по който съдът е постановил относно отказ за продажба от страна на едно предприятие, което заема доминираща позиция по смисъла на член 86 от Договора, такова действие ще бъде в противоречие с целите, обявени в член 3, буква ж) от Договора от ЕО (понастоящем, след изменението, член 3, буква ж), ЕО), повторен в член 86, буква б) и в) (Решение от 14 февруари 1978 г., *United Brands/Commission*, 27/76, *Recueil*, стр. 207, точка 183).

61. Следователно ,при отсъствие на договореност между пощенските служби на съответните държавите-членки, в която да се определят крайните разходи по отношение на реалните разходи за обработка и доставка на трансгранична поща, осъществяването от страна на едно учреждение като *Deutsche Post* на правото, предвидено в член 25, параграф 3 от СПК, във версията му, приета на 14 декември 1989 г., във визираните случаи в параграф 1, второ изречение, и параграф 2 от тази разпоредба да облага с вътрешни такси писмата в голямо количество от пощенските служби на държава-членка, различна от тази, където е седалището на упоменатото учреждение не противоречи на член 90 от Договора, във връзка с членове 86 и 59 от него. За сметка на това, осъществяването на подобно право противоречи на член 90, параграф 1 от Договора, във връзка с член 86 от него, тъй като подобно учреждение може да изисква пълния размер на таксите, изискуеми в държавата-членка, където е седалището му, без да приспада крайните разходи за упоменатите пощенски услуги, които съответстват на цитираните по-горе пощенски пратки.

62. Като се има предвид отговорът на трите първи въпроса, не е необходимо да се дава отговор на останалите преюдициални въпроси.

По съдебните разноски

63. Разходите, направени от датското, гръцкото, френското, италианското, нидерландското, австрийското и финландското правителство, както и от Комисията за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски,

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени от *Oberlandesgericht Frankfurt am Main*, с Определение от 25 март 1997 г., реши:

При отсъствие на договореност между пощенските служби на засегнатите държави-членки, в която да се определят крайните разходи по отношение на реалните разходи за обработка и доставка на трансгранична поща, осъществяването от страна на едно учреждение като *Deutsche Post* на правото, предвидено в член 25, параграф 3 от

Световната пощенска конвенция във версията му, приета на 14 декември 1989 г., в случаите, визирани в параграф 1, второ изречение, и параграф 2 от тази разпоредба да облага с вътрешни такси писмата в голямо количество от пощенските служби на държава-членка, различна от тази, където е седалището на упоменатото учреждение, не противоречи на член 90 от Договора от ЕО (понастоящем член 86 ЕО), във връзка с член 86 (понастоящем член 82 ЕО) и член 59 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменението, член 49 ЕО). За сметка на това, осъществяването на подобно право противоречи на член 90, параграф 1 от Договора, във връзка с член 86 от него, тъй като подобно учреждение може да изисква пълния размер на таксите, изискване в държавата-членка, където е седалището му, без да приспада крайните разходи за упоменатите пощенски услуги, които съответстват на цитираните по-горе пощенски пратки.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 февруари 2000 година.

Подписи